

V tistem bregu gori nad Češarkovino sem iskal zdravičnih rož. Kar sem zaslišal v skalah nad seboj rezek žvižg. Dalež naokrog ni bilo človeka, pa sem bil radoveden, odkod ta žvižg. Pa sem le stopil navkreber v smeri, od koder je zažvižgalo. Žvižg se je ponovil. Križ božji! Gledal sem in nisem mogel verjeti. Na skalini se je spenjala kvišku čudna kača, ki je bila jako podobna modrašu ali gadu, bila pa je krajša in debelejša ter je imela na glavi rdeč rožiček, kakor na primer mlad petelin. Nisem je utegnil dolgo opazovati. Zažvižgala je še enkrat, da je šlo skozi ušesa, in planila proti meni. Pa ne po kačje, ampak kar po repu se je zagnala po bregu navzdol. Da bi te! Jaz pa v beg. Ozrl sem se, kača mi je bila za petami. Tako me je podilá, kakor podi pes zajca. Skoro padel sem v Češarkovo vežo. Ni bila šala. V vežo si kača ni upala za menoj ali pa je zgrešila pot, ko sem v begu zavil okrog ogla. Kače potem nisem več videl, a v tisti breg si ne upam več. — Pozneje mi je pravil Kljukčev Žef, da je slišal podobno žvižganje, ko je žagal hlode v Kumrovem lazu nad Češarkovino. Vidite, to je bila kača žvižgača z rdečim rožičkom.«

Tisto noč sem imel hude sanje. Kača žvižgača se je zaganjala vame in me hotela pičiti. Ko sem se prebudil in se prepričal, da sem le sanjal, sem se globoko oddahnil.

Strah.

*V noči Ivan se zbudi,
sam ne ve, od česa;
šum je slišal, se mu zdi,
pa napne ušesa.*

*Zopet isti, čuj, šumot,
škrtnila je šipa;
Ivana oblije pot,
srce mu utripa.*

*Proti oknu vpre oči
in temò prebada:
čudna senca tam leži
kakor moška brada.*

*Je ta senca živa mar?
Giblje, glej, se ... dviga ...
Ropar tam stoji, glavar
in pajdašem miga!*

*Čuj, kot nož bi brisal kdo —
sapa mu zastane,
v strahu krikne v noč temno
in k očetu plane ...*

*Z okna pa — čofot! — na tla
senca se prevrne:
ni bila od roparja,
le od — mačke črne!*

Janko Glaser.

